

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14288/2022
12.04.2023. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелица Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., Република ..., чији је пуномоћник Југослав Тинтор адвокат из ..., ради развода брака и вршења родитељског права, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж2 95/22 од 13.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж2 95/22 од 13.05.2022. године.

Образложење

У овом поступку, решењем Вишег суда у Београду Гж2 200/21 од 15.07.2021. године потврђено је решење Првог основног суда у Београду П2 102/21 од 20.04.2021. године у делу којим је одбијен приговор ненадлежности суда Републике Србије за поступање по захтеву за развод брака, а решењем Врховног касационог суда Рев 7627/21 од 03.03.2022. године је наведено решење Вишег суда у Београду укинута у преосталом делу (који се односи на вршење родитељског права, уређење одржавање личних односа тужиоца са малолетним дететом и издржавање) и предмет враћен истом суду на поновно одлучивање.

У даљем поступању, Виши суд у Београду је донео решење Гж2 95/22 од 13.05.2022. године којим је одбацио жалбу тужене од 21.05.2021. године као недозвољену.

Против наведеног решења другостепеног суда, тужена је благовремено изјавила ревизију, у којој наводи да наведено решење побија из свих законом прописаних разлога.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија дозвољена на основу члана 420. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ...

18/2020), па је испитао правилност побијаног решења сходно члану 408. у вези члана 420. став 6. истог закона и нашао да ревизија тужене није основана.

Оцену о недозвољености жалбе суд је засновао на утврђењу да је тужена 21.05.2021. године изјавила жалбу преко Адвокатске канцеларије „...“ из ..., односно адвоката ВВ, ГГ и ДД, који нису уписани у именике (А и Б) Адвокатске коморе у Србији и нису доставили доказ о стицању права на бављење адвокатуром у Републици Србији. У правним разлозима суд се позивао на одредбе члана 5. став 1, члана 14. и члана 25. Закона о адвокатури („Службени гласник РС“ број 31/11, 24/12 - УС) и одредбе члана 85. став 1. и члана 91. Закона о парничном поступку, цитиране у образложењу побијаног решења.

Изнетом, ревизија супротставља наводе да је правно неодрживо да суд исказује да пуномоћник не може заступати тужену, а да том истом пуномоћнику доставља све одлуке, а не туженој лично. Такође и наводе да је туженој недостављањем решења онемогућен приступ суду и право на правни лек и да је одлуком суда да се жалба одбаци као недозвољена тужена суштински остала без правне заштите, без могућности да заступа своје интересе пред судовима у Републици Србији и без могућности изјављивања правног лека на решење првостепеног суда од 20.04.2021. године које јој никада није уручено лично, те је туженој ускраћено право на правни лек и ефективно уживање права на приступ суду, а самим тим и право на правично суђење. Ревизијом се оспорава и правилност решења о одбијању приговора апсолутне ненадлежности суда Републике Србије за поступање у овом спору.

По налажењу Врховног касационог суда, ревизија није основана у оспоравању правилности побијаног решења којим је жалба одбачена као недозвољена.

По питању овлашћења адвоката из Републике ... да заступа тужену у поступку пред судом у Републици Србији, кад адвокат није уписан у именик адвоката Адвокатске коморе Србије, став суда је заснован на правилној примени права. Правилност овог правног става није доведена у питање наводима ревизије. Ревизијом се истичу последице које су произишле по тужену која се својом слободном вољом определила у избору адвоката. Притом, тужена не предлаже да се укину правне радње адвоката којег је претходно ангажовала, већ правне радње суда, а које су последица околности да је тужена по сопственом избору за заступање ангажовала адвокате који не располажу овлашћењем да се баве пословима заступања пред судовима у Републици Србији, па тако ни овлашћењем за изјављивање жалбе у судском поступку пред судом у Републици Србији. У таквој ситуацији, жалба је морала бити одбачена, имајући у виду да је одредбом члана 378. став 3. ЗПП прописано да је жалба недозвољена, поред осталог, ако је жалбу изјавило лице које није овлашћено за изјављивање жалбе, што је овде био случај са жалбом изјављеном 21.05.2021. године. По оцени Врховног касационог суда, ни остали наводи ревизије не могу довести до другачије оцене. Уједно, упутним налази да укаже на став да правноснажношћу решења о одбијању приговора ненадлежности суда Републике Србије за поступање по захтеву за развод брака, долази до атракције надлежности за одлучивање о вршењу родитељског права, начину одржавања личних односа између детета и родитеља и о издржавању малолетног детета, обзиром на прописану обавезност суда да у спору за развод брака одлучи и о вршењу родитељског права и издржавању детета, како налаже одредба члана 226. став 1. Породичног закона Републике Србије.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. и члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић